

olle ödde egga wenda. Pühja firri ütseb: „Üts ustan föbber peab tuggewaminne wasto hädda aal fui wend.“ Kui meie pojat üts nüggune föbber olleks, kui temma omma loddö üts parras jeltjimees ollets, siis ei prugiks temma sallaja ommale seltsi otida ja ennast pärast wallega wabbandada.“ „Se on kül tössi,” ütles praua, „agga egga siis need mönned päwad woi middagi aidata, siis meie peafüme tedda jo hopis ommale ja peks wöötma.“ „Sedda möisen minna fa,” ütles herra, „agga neride päwadega wöime meie tedda eßiteks hästi tähhele panua, käs temma töestе uenda on fui ta näitab. Temma issa on tedda ja temma wannemad wenda, kes tündre-seppa ammetit on öppinud, wälja läfftanud leiba ja rahha tenima, ja neid fäskinud kolme aasta pärast tagasi tulla omma maale ja tedda üles otida. Wridli woiks selle aea meie jures olla ja folis fäia. Ja minna usjun, ta on fa wist minno suggulane: minno issa tulli norest Tirolimaalt seie, ja räfis et temmale kül mitte wenda, agga ommeti monni emalt suggulane senna jänud.

Präuа оlli eßiotса wägga kartlik Wridlit omma jure jäätta, temma arwas fest ommale mitto pahbandust, häbbi, tulli ja fullo tullevad; siisli leidis ta, et Wridli möisilik ja terrane pois olli, ja temma allandus ja armastus, temma leppilik ja lapselik meel ja wiimaks Willemi palwed woitsid

temma süddant. Willemi silmad hülgasid röömo pärast, kui ööldi, et Wridli temmale seltsimehheks ja wennaks piddi jäma. Wridli isje tänas silma weega. „Oh fui armolinne on Jummal minno wasto, mind wöetasse ormust ni armsaste wasto, suggulasseks ja pojaks, ja minno waene issa peab feigest mahhajätud sülase tenistust otjima. Peats temma ommetegi teadmä, mis suurt önne Jummal minnule on walmistand, se rööm saaks temma ennese rasbet kuriqostust fergitama.“ „Noh, Jummal woib tedda iggal wissi römustada,” ütles tohter, passume meie agga holega temma eest; ja sinnul olgo se leige suremaks murreks, et sa wag-gaks ja moisliffuks mehhets kaswad, se saab siis issa leige surem rööm ollema. Agga minna tahhan Tiroli-maale kirjutada, ja tulata kus so issa on, ja fui meie peafüme temma ellamisse fohta teada sama, siis sinna woid jubba isje temmale kirjutada ja temmale leik teada anda.“ Wridli tänas tohtrit isseärranis selle viimise lubbamisse eest veel wägga süddamest. Ja olli selle lotusse sees sedda röömisam; fa siis kui ta hattas tolis fäima. Ja et temma Willemi öppimises kül jas ei wöinud fätte sada, siis püdis ta ommeti temma järrele, ja temma allalinne hool ja hea tahtminne teggid fa Willemile uut öppimisse himmo, ja se, ja laste hea folloseppiminne römustasid isseärranis prauat wägga. Ja Wridli jääti temma melest aeg aealt issa armasaks.